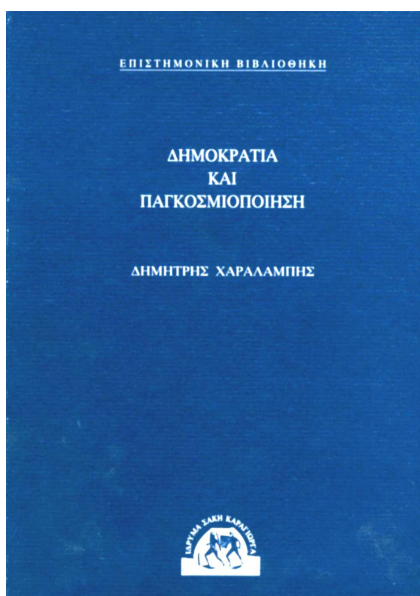

Δημήτρης Χαραλάμης, *Δημοκρατία και παγκοσμιοποίηση.*

Τι είναι η παγκοσμιοποίηση; Γιατί καταρρέει το κοινωνικό κράτος; Βρισκόμαστε πραγματικά στη μετανεωτερική εποχή; Τι σημαίνει το τέλος της Νεωτερικότητας; Ποιες είναι οι προοπτικές της Δημοκρατίας; Χιλιάδες ερωτήματα στο τέλος αυτού του αιώνα, που γνώρισε τις πιο βίαιες συγκρούσεις, τη ναζιστική παράνοια, την κομμουνιστική τραγωδία, αλλά και σφραγίστηκε από τη μαζική Δημοκρατία της καθολικής ψήφου, το σοσιαλδημοκρατικό συμβόλαιο και τη θεσμοθέτηση της κοινωνικής αλληλεγγύης με τη μορφή του κοινωνικού κράτους. Στο μεταίχμιο της αλλαγής του αιώνα ο σχετικισμός, ο σκεπτικισμός και η μετανεωτερική αποθέωση της

ατομικότητας δηλώνουν με τυφλή αυτοπεποίθηση, ότι η νεωτερικότητα δεν υπάρχει πια, ότι οι αξίες είναι σχετικές, ότι η Δημοκρατία χρεοκόπησε. Ο πολιτισμικός σχετικισμός συμπλέει ιδιόμορφα με τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη του τέλους της κοινωνίας της εργασίας και αρνείται το μέχρι χθες αυτονόητο της Δημοκρατίας ότι η αξία της ζωής, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η ελευθερία και η ισότητα δεν μπορούν να περιχαρακωθούν, δεν μπορούν να ισχύσουν μόνο για ένα μέρος της ανθρωπότητας, αλλά είναι αξίες οικουμενικές. Η επαγγελία της παγκοσμιοποίησης, χωρίς την οικουμενικότητα των αξιών, επικαλείται έναν κόσμο, όπου η απελευθέρωση των αγορών, η απορρύθμιση και η τεχνολογία της υποκατάστασης των εργαζομένων αποτελεί τη μια πλευρά του Ιανού. Η άλλη είναι ο σχετικισμός, η επίκληση των πολιτισμικών παραδόσεων, η πρόκριση της αυθαιρεσίας του τυχαίου, η εν ονόματι της ιστορίας νομιμοποίηση κάθε μορφής αυταρχισμού ή ολοκληρωτισμού. Η σύνθεση των δύο δεν είναι παρά οι μορφές που παίρνει σήμερα η άρνηση του ορθού λόγου, η άρνηση της οικουμενικής έννοιας του ανθρώπου και των αξιών της νεωτερικότητας. Η μελέτη αυτή εξετάζει τις προϋποθέσεις, προσπαθεί να αναλύσει τα περιεχόμενα, παρακολουθεί την περιπέτεια της Δημοκρατίας και επιχειρεί να ερμηνεύσει τις νέες απειλές που διαγράφονται, ή βρίσκονται ήδη μπροστά μας.